

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobkyně: **M. K. n. H., IČO X**
sídlem X
zastoupená advokátem Mgr. Lukášem Hniličkou
sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. X, ve věci zrušení souhlasu k provozování zařízení k využívání odpadů

takto:

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 2. 2020, č. j. X, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Lukáše Hniličky, sídlem Jakubská 1, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci, žaloba, vyjádření žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Krajský úřad Olomouckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) rozhodnutím ze dne 19. 11. 2019, č. j. X zrušil souhlas k provozování zařízení ke sběru, výkupu a úpravě odpadů ze dne 18. 7. 2005, č. j. X (dále jen „souhlas k provozování zařízení“), vydaný společností S. s.r.o., IČ X, sídlem K. 2222/16, X P. (dále jen „společnost S.“). Žalovaný ve výroku označeným rozhodnutím uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a řízení zastavil.
2. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného. Předně namítala, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné. Ačkoliv žalovaný správnímu orgánu I. stupně vyčítal, že se nevypořádal se všemi námitkami účastníků, sám se dle žalobkyně nevypořádal s námitkami, které žalobkyně uvedla v rámci svého vyjádření k podanému odvolání dne 17. 12. 2019.
3. Dále žalobkyně žalovanému vytkla, že nekriticky přijal za svá veškerá tvrzení společnosti S. uvedená v průběhu celého řízení, ačkoliv společnost S. k nim nenavrhl žádný důkaz. Žalovaný svůj závěr v podstatě opřel o argument, že je lepší k nápravě stavu využít opatření navržená společností S., než přistoupit ke zrušení souhlasu k provozování zařízení. Žalovaný však neuvedl, v čem jsou opatření navržená společností S. vhodnější.
4. Podle žalovaného bylo prokázáno, že společnost S. opakovaně porušila své povinnosti stanovené zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých dalších zákonů, ve znění do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o odpadech“), neboť byla minimálně čtyřikrát v rozmezí několika let pravomocně sankcionována za porušení těchto povinností. Za této situace neměl žalovaný jinou možnost, než podle § 78 odst. 4 písm. c) zákona o odpadech zrušit souhlas k provozování zařízení. Rozhodně žalovaný neměl posuzovat jiné možnosti nápravy závadného stavu a posuzovat jejich vhodnost.
5. Závěrem žalobkyně uvedla, že pokud bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zasaženo tak intenzivními vadami, že to mělo za následek jeho nezákonnost, měl žalovaný toto rozhodnutí zrušit a vrátit věc správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení, nikoliv celé řízení zastavit.
6. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žalobkyně není k podání žaloby aktivně legitimována, neboť se vydané rozhodnutí žádným způsobem nedotýká jejích práv. Proto žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

B. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

7. Ze správního spisu soud pro účely soudního přezkumu zjistil, že správní orgán I. stupně oznámením ze dne 26. 8. 2019, č. j. X z moci úřední zahájil správní řízení ve věci zrušení souhlasu k provozování zařízení. Společnost S. se v řízení před vydáním rozhodnutí vyjádřila v rámci podání ze dne 5. 9. 2019.
8. Následně správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí ze dne 19. 11. 2019, č. j. X, kterým souhlas k provozování zařízení společnosti S. zrušil. Rozhodnutí odůvodnil tím, že z informací poskytnutých mu Českou inspekcí životního prostředí, oblastním inspektorátem Olomouc, zjistil, že na základě kontroly zařízení společnosti S., uskutečněné dne 5. 12. 2013, byla společností S. rozhodnutím ze dne 22. 8. 2014, č. j. X udělena pokuta ve výši 40 000 Kč za porušení povinnosti stanovené v § 19 odst. 1 písm. c) zákona o odpadech. Dále zjistil, že na základě provedené kontroly zařízení společnosti S., uskutečněné dne 24. 1. 2017, byla společností S. rozhodnutím Magistrátu města Prostějova ze dne 12. 5. 2017, č. j. X uložena pokuta ve výši 40 000 Kč za porušení povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

stanovené v § 66 odst. 2 písm. b) zákona o odpadech. A konečně správní orgán I. stupně zjistil, že na základě kontroly zařízení společnosti S., provedené dne 9. 5. 2017 Českou inspekci životního prostředí, oblastním inspektorátem Olomouc, byla společnosti S. uložena pokuta ve výši 25 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 66 odst. 3 písm. d) zákona o odpadech, a to rozhodnutím ze dne 8. 6. 2018, č. j. X. Správní orgán I. stupně v zařízení provozovaném společností S. sám uskutečnil dne 29. 7. 2019 kontrolu a shledal pochybení, které zaznamenal v protokolu ze dne 23. 8. 2019, č. j. X. Z těchto skutečností podle správního orgánu I. stupně vyplynulo, že společnost S. opakovaně závažným způsobem porušila povinnosti stanovené zákonem o odpadech a porušila provozní podmínky stanovené v souhlasu k provozování zařízení. Proto podle § 78 odst. 4 písm. c) zákona o odpadech uvedený souhlas zrušil.

9. Společnost S. podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání. K podanému odvolání se vyjádřila také žalobkyně, a to podáním ze dne 17. 12. 2019. Žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a řízení zastavil. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán I. stupně se nikterak nevypořádal s námitkami společnosti S., uplatněnými v průběhu řízení a jeho rozhodnutí tak nedostalo požadavkům § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalovaný uvedl, že se neztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně v tom směru, že by zrušení souhlasu k provozování zařízení bylo jediným způsobem, jak na společnosti S. vynutit nápravu dříve pokutovaných pochybení. Podle názoru žalovaného jsou k této nápravě vhodnější dosavadní opatření a návrhy dalšího postupu, které popsala ve svém vyjádření a v odvolání společnost S.

C. Posouzení věci krajským soudem

10. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.

K aktivní procesní legitimaci žalobkyně

11. Krajský soud se předně zabýval tím, zda je žalobkyně aktivně procesně legitimována k podání žaloby.
12. Podle § 14 odst. 7 zákona o odpadech platilo, že *„účastníkem řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení ke sběru nebo výkupu odpadů a s jeho provozním řádem je obec, na jejímž území má být zařízení provozováno“*.
13. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak“*.
14. Aktivní procesní (žalobní) legitimaci má podle § 65 odst. 1 s. ř. s. každý, kdo tvrdí, že byl na svých hmotných právech zkrácen rozhodnutím přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. Žalobce není povinen identifikovat konkrétní veřejné subjektivní hmotné právo, které bylo rozhodnutím správního orgánu zasaženo, postačí, když tvrdí, že se dané rozhodnutí negativně projevilo v jeho právní sféře (usnesení

rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002-42, č. 950/2006 Sb. NSS). Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li žalobce logicky důsledně a myslitelně tvrdit možnost dotčení vlastní právní sféry napadeným rozhodnutím.

15. K aktivní procesní legitimaci obce v soudním řízení správním se již několikrát vyjádřil ve své judikatuře Nejvyšší správní soud, a to v souvislosti s ústavně garantovaným právem obce na samosprávu.
16. Obcím svědčí právo na samosprávu zaručené v čl. 8 Ústavy. Obec je územním samosprávným celkem, který je vymezen jako územní společenství občanů, které má právo na samosprávu (srov. čl. 100 Ústavy). Podle § 1 odst. 2 a § 35 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“) obec pečuje o všestranný rozvoj svého území a o potřeby svých občanů; při plnění svých úkolů chrání též veřejný zájem. Do samostatné působnosti obce náleží zejména záležitosti uvedené v § 84, 85 a § 102 zákona o obcích, s výjimkou vydávání nařízení obce. Obec v samostatné působnosti ve svém územním obvodu dále pečuje v souladu s místními předpoklady a s místními zvyklostmi o vytváření podmínek pro rozvoj sociální péče a pro uspokojování potřeb svých občanů. Jde především o uspokojování potřeby bydlení, ochranu a rozvoje zdraví, veřejného pořádku a v neposlední řadě také o ochranu životního prostředí [srov. § 10 písm. c) zákona o obcích, podle kterého může obec v samostatné působnosti obecně závaznou vyhláškou ukládat povinnosti k zajištění udržování čistoty ulic a jiných veřejných prostranství, k ochraně životního prostředí, zeleně v zástavbě a ostatní veřejné zeleně].
17. Pro řádné plnění těchto úkolů je nezbytné, aby obec mohla uvedené hodnoty hájit jednak ve správních řízeních, ale je-li to třeba, také při soudním přezkumu. K tomuto závěru dospěl Krajský soud v Ostravě již v rozsudku ze dne 13. 9. 2017, č. j. 79 A 4/2017-45. Lze též poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2020, č. j. 2 As 187/2017-327, ve kterém dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že obec je v rámci výkonu svého práva na samosprávu povolána bránit charakter svého území a život obyvatel v obci před negativními vlivy ohrožujícími životní prostředí obce, dopravu či únosnou míru hluku a jiných imisí v obci. Dále lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu, ve kterém dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že obec je přímo ze své povahy povolána k zastupování a ochraně práv a zájmů svých občanů, kteří ji tvoří (srov. rozsudek ze dne 26. 6. 2013, č. j. 6 Aps 1/2013-51). V tomto případě se jednalo o právo na příznivé životní prostředí obyvatel obce.
18. Ačkoliv byly uvedené názory vysloveny vzhledem k aktivní procesní legitimaci obce k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 s. ř. s., resp. k podání zásahové žaloby podle § 82 s. ř. s., má krajský soud za to, že je lze s ohledem na totožné vymezení aktivní procesní legitimace aplikovat také na posouzení aktivní procesní legitimace k podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
19. Žalobkyně je obcí, na jejímž území se nachází zařízení společnosti S. určené ke sběru, výkupu a úpravě odpadů. Žalobkyně byla na základě § 14 odst. 7 zákona o odpadech účastníkem předmětného řízení. Smyslem úcastenství obce v předmětném řízení nepochybně bylo dát žalobkyni prostor hájit zájmy obce a jejích občanů. Pokud by se tato možnost měla omezit pouze na správní řízení, nikoliv na následný soudní přezkum,

neměla by žalobkyně možnost domáhat se ochrany práv, které je dle výše uvedeného oprávněna hájit, v řízení před soudem, pokud by jejich ochrany správní orgán nedbal.

20. V nyní projednávané věci žalobkyně v rámci celé žaloby poukazuje na to, že okolí zařízení provozovaného společností S. je pokryto velkým množstvím odpadů (dle tvrzení žalobkyně 30 000 tun), které tam leží tak dlouho, že jsou již pokryty náletovou zelení. Žalobkyně poukazuje na možné nebezpečí tohoto stavu pro život obyvatel obce, pro živočichy a pro životní prostředí jako takové. Tvrzení žalobkyně pak odpovídají skutečnostem zjištěným ve správním řízení (srov. např. str. 7 rozhodnutí žalovaného, kde jsou shrnuty výsledky z kontroly provedené správním orgánem I. stupně). Jakkoliv tedy žalobkyně výslovně neuvádí, že rozhodnutím žalovaného bylo zasaženo do jejího práva na samosprávu, vyplývá tato skutečnost již ze skutečnosti, že ochrana životního prostředí v obci je součástí samostatné působnosti obce.
21. Podle názoru krajského soudu tak žalobkyně logicky, důsledně a myslitelně tvrdí zásah do své právní sféry, a tudíž je aktivně procesně legitimována k podání žaloby proti rozhodnutí žalovaného, a to podle § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. také rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 6. 2019, č. j. 64 A 16/2018-37, ve kterém dospěl krajský soud k totožnému závěru v podobné věci, ve které vystupoval týž žalovaný).
22. Krajský soud se současně zabýval tím, zda žalobou napadené rozhodnutí představuje rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., přestože jím bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně a současně bylo řízení zastaveno. Při posuzování předmětné otázky krajský soud vycházel ze setrvalého názoru Nejvyššího správního soudu, že je nezbytné v každém jednotlivém případě zkoumat, zda se úkon správního orgánu, proti němuž žalobce brojí, dotýká subjektivních práv a povinností žalobce, a zda tedy je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Přitom paušální přístup, který by celou kategorii rozhodnutí (např. rozhodnutí o zastavení řízení) vylučoval ze soudní ochrany, není namístě a je v příkrém rozporu s principy právního státu. K vyloučení určitých úkonů ze soudního přezkumu, a tím zúžení pravomoci soudů jednat a rozhodovat ve správním soudnictví, je zapotřebí přistupovat restriktivně (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 1 Afs 86/2004-54, č. 792/2006 Sb. NSS).
23. Žalovaný svým rozhodnutím zrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně a současně zastavil řízení o zrušení souhlasu k provozování zařízení společnosti S. Rozhodnutí žalovaného v podstatě znamená, že i přes zjištěná pochybení neměl být souhlas k provozování zařízení společnosti S. zrušen a že tato může ve své činnosti, kterou podle tvrzení žalobkyně zasahuje do její právní sféry, pokračovat. S ohledem na shora uvedené k žalobní legitimaci žalobkyně pak musí soud konstatovat, že takové rozhodnutí zasahuje do právní sféry žalobkyně a je tak rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

Posouzení žalobních námitek

24. Podle § 52 správní řádu, platí, že „účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci“.
25. Podle § 68 odst. 3 věta první správní řádu platí, že „v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní

orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí“.

26. Jak vyplývá z citovaného ustanovení, z odůvodnění správního rozhodnutí musí být seznatelné, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků vznesenými v průběhu správního řízení. Správní orgán v odůvodnění musí zejména uvést, proč považuje námitky účastníků za liché, mylné nebo vyvrácené (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109 nebo ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46).
27. Žalovaný do odůvodnění svého rozhodnutí zkopíroval vyjádření žalobkyně ze dne 17. 12. 2019. V tomto vyjádření žalobkyně k odvolacím námitkám společnosti S. uvedla, že dochází k porušování platného provozního řádu v zařízení společnosti S., že žádost o schválení nového provozního řádu byla Krajským úřadem Olomouckého kraje zamítnuta, poukázala na množství odpadů uložené mimo předmětné zařízení v ochranném pásmu vodního zdroje a odkázala na zprávu České inspekce životního prostředí a na možnou účelovou změnu vlastnické struktury společnosti S. Podle názoru soudu žalobkyně uplatnila v řízení relevantní protiargumenty (včetně důkazních návrhů) k podanému odvolání společnosti S. Žalovaný se však s jednotlivými námitkami žádným způsobem nevypořádal. Totéž pak platí o vzneseném důkazním návrhu, který žalovaný neprovedl, neuvedl, že by byl nadbytečný, irelevantní a ani jinak se k němu nevyjádřil. Tato procesní vada se soudu jeví jako zcela zásadní, když žalovaný své rozhodnutí vystavěl na myšlence, že společnost S. usiluje o nápravu závadného stavu, a tak bude lepší, ponechat souhlas k provozování zařízení v platnosti. Tím žalovaný zatížil řízení závažnou procesní vadou v podobě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., za kterou je nutné považovat i situaci, kdy se správní orgán nevypořádá se zásadními námitkami účastníků (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53) a také závažnou procesní vadou spočívající v nevypořádání důkazního návrhu účastníka (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80).
28. K další namítané vadě krajský soud uvádí, že žalovaný vzal za své, že společnost S. činí kroky k odstranění protiprávního stavu, který vznikl v zařízení, které provozuje, přestože s výjimkou 5 fotografií, na kterých je zachycen částečný odvoz odpadů uložených v hale A., společnost S. nenabídla ke svým tvrzením žádný důkaz a ani jinak ze spisu tvrzení této společnosti nevyplynají. V rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu tak není z rozhodnutí zřejmé, z jakých podkladů, ze kterých by pramenily závěry zaujaté žalovaným, žalovaný vycházel. Tím zatížil žalovaný řízení další vadou v podobě nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. z důvodu, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise.
29. K poslední námitce žalobkyně, týkající se možnosti správního uvážení o tom, zda správní orgány souhlas s provozováním zařízení zruší či nikoliv podle § 78 odst. 4 písm. c) zákona o odpadech, krajský soud uvádí, že podle uvedeného ustanovení platilo, že *„krajský úřad zruší nebo změni rozhodnutí o udělení souhlasu, který spadá do jeho kompetence podle tohoto zákona, v případě, že právnická osoba nebo fyzická osoba oprávněná k podnikání, které byl udělen souhlas, opakovaně porušuje povinnosti stanovené tímto zákonem nebo opakovaně neplní podmínky, na které je souhlas vázán nebo poruší povinnosti podle § 37 odst. 7 písm. c)“*.

30. Z hypotézy citovaného ustanovení vyplývá, že pokud příslušný subjekt, kterému byl vydán krajským úřadem v rámci jeho kompetence souhlas, opakovaně porušuje povinnosti stanovené zákonem o odpadech nebo opakovaně neplní podmínky, na které byl tento souhlas vázán, případně poruší povinnost upravenou v § 37 odst. 7 písm. c) zákona o odpadech, je krajský úřad podle okolností povinen buď předmětný souhlas zrušit, nebo změnit. Jinou možnost citované ustanovení krajskému úřadu (resp. jemu nadřízenému správnímu orgánu) nedává.
31. S ohledem na skutečnost, že ani souhlas k provozování zařízení ani rozhodnutí dokládající pochybení společnosti S. (což představuje samo o sobě další zásadní pochybení správních orgánů) nejsou součástí předmětného spisového materiálu, nebude se na tomto místě krajský soud vyjadřovat k tomu, zda je předmětný souhlas nutné zrušit, nebo zda je možné jej i změnit. Tuto skutečnost musí posoudit správní orgány v dalším řízení. S ohledem na zásadu subsidiarity správního soudnictví se k této otázce může vyjádřit krajský soud teprve poté, co se jí budou zabývat správní orgány.

D. Závěr a náhrada nákladů řízení

32. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil rozhodnutí žalovaného a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. mu vrátil věc k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem zaujatým krajským soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
33. Žalovaný v dalším řízení vypořádá všechny námítky účastníků, doplní spisový materiál tak, aby obsahoval všechny nezbytné podklady, a posoudí odvolání na základě zjištěného skutkového stavu, který bude mít oporu ve správním spise.
34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovaný byl s ohledem na úspěch žalobkyně ve věci zavázán k náhradě žalobkyní účelně vynaložených nákladů. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč. Dále ve 3 úkonech právní služby zástupce žalobkyně v podobě přípravy a převzetí zastoupení, podání žaloby a podání ze dne 26. 10. 2020. Odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu 3 100 Kč, celkem tedy 9 300 Kč. K tomu žalobkyni náleží za každý úkon právní služby paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celkové náklady žalobkyně činí 13 200 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být **zastoupen advokátem**; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 26. července 2021

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.